

Sygn. akt *IV U 950/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Beata Bury

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Pokrzywa

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2020 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku **M. S. (1)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rekompensatę

na skutek odwołania M. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 13.07.2020 r. znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 13.07.2020 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. S. (1) prawo do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od maja 2020r.,

II. zasądza od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na rzecz wnioskodawcy M. S. (2) kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.-

Sygn. akt IV U 950/20

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 10 grudnia 2020 r.

Zaskarżoną decyzją z dnia 13 lipca 2020 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił M. S. (1) przyznania prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskodawca nie spełnił warunków z art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, albowiem nie posiada 15-letniego stażu pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 ust. 3 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Dla pracowników kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji oraz dozoru inżynieryjno-technicznego (wykonywanego na różnych szczeblach zarządzania) wymagania określone w Wykazie A dział XIV poz. 24, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, oznaczają konieczność stałego i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przebywania w środowisku pracy, w którym zatrudnieni są pracownicy

wykonyjący prace w szczególnych warunkach - ponieważ właśnie te warunki zadecydowały o umieszczeniu danej pracy w wykazie. W przypadku pracowników dozoru inżynieryjno-technicznego wyższego szczebla wykonywanie jakichkolwiek innych prac np. o charakterze administracyjno-biurowym, typowych dla pełnionej funkcji lub przebywania w czasie zmiany roboczej z dala od stanowisk pracy wymienionych w wykazie, decyduje o niezaliczeniu danej pracy do prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Jak wynika z akt rentowych wnioskodawca do wniosku załączył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 31 stycznia 2001 r., z którego wynika, że w okresie od 30 listopada 1976 r. do 31 lipca 1997 r. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. na stanowisku technik technolog ds. normowania - dozór inżynieryjno-techniczny wymienionym w wykazie A dział XIV pkt 24. W powyższym świadectwie brak stwierdzenia czy stanowisko pracy, które zajmował wnioskodawca znajdowało się w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach. Wnioskodawca ponadto nie oświadczył się czy w zakresie obowiązków kierownictwa występowały wyłącznie zadania związane z bezpośrednim nadzorem stanowisk wymienionych w wykazie, tj. czy w zakresie obowiązków wnioskodawca miał np. czynności administracyjno-biurowe, czy stanowisko znajdowało się w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach, czy miał wydzielone pomieszczenie oraz czy w zakładzie pracy funkcjonował dwuszczeblowy nadzór, a jeżeli tak, to kto sprawował bezpośredni czy pośredni nadzór.

Wnioskodawca M. S. (1) odwołał się od powyższej decyzji i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do rekompensaty od chwili złożenia wniosku. W odwołaniu podniósł, że celem rekompensaty jest zapewnienie pracownikom uzyskania odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, jak również emerytury pomostowej. W okresie od 30 listopada 1976 r. do 31 lipca 1997 r. ww. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności wyłącznie zaliczane do prac w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A dział XIV pkt 24 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ubezpieczony pełnił stale i w pełnym wymiarze czasu pracy dozór inżynieryjno-techniczny na hali produkcyjnej, nadzorując i kontrolując pracę spawaczy. Kontrolował czynności związane ze spawaniem, stale przebywał na hali produkcyjnej na stanowiskach spawaczy. Zajmował się mierzaniem czasu poszczególnych czynności spawaczy celem ustalenia prawidłowych norm czasu pracy, kontrolą jakości pracy spawaczy i nadzorem nad ich wykonywaniem. Czynności typu dokonywanie podliczeń i zapisów zajmowały wnioskodawcy nie więcej niż 1 godzinę dziennie. Przez pozostały czas, łącznie z sobotami, przebywał na stanowiskach pracy spawaczy, w ich środowisku pracy i będąc narażonym na takie same zagrożenia. Z tego powodu, przeszedł chorobę nowotworową nerek i jest po usunięciu nerki. Ubezpieczony, poza otrzymanymi od syndyka masy upadłościowej świadectwami pracy, nie ma żadnych innych dokumentów typu zakres czynności, instrukcje wykonywania pracy itp. Co do zasady przyjąć należy zatem, że w okresie od 1976 r. do 1997 r. ubezpieczony nadzorował prace w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy (...) w R. wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W jego treści podniósł, że wnioskodawca nie udowodnił, że posiada co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS przebytych przed 2009 r. - co pozostaje w niniejszej sprawie przedmiotem sporu. Prawo do uzyskania rekompensaty mają osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r., które przed dniem 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących do 31 grudnia 2008 r. (art. 32 i 33 ustawy emerytalnej) oraz nie nabyły z tego tytułu prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. S. (1) urodził się w dniu (...)

W okresie od 30 listopada 1976 r. do 31 lipca 1997 r. ww. pracował na stanowisku technik technolog ds. normowania - dozór inżynieryjno-techniczny, wykonując te zadania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, sprawował dozór inżynieryjno-techniczny na hali produkcyjnej, nadzorując i kontrolując pracę spawaczy, malarzy konstrukcji stalowych, kowali i ślusarzy. Kontrolował czynności związane ze spawaniem, malowaniem i kuciem, stale przebywając na hali produkcyjnej na stanowiskach pracy ww. pracowników. Zajmował się mierzeniem czasu poszczególnych czynności pracowników produkcyjnych celem ustalenia prawidłowych norm czasu pracy, kontrolą jakości pracy i nadzorem nad ich wykonywaniem.

Praca wnioskodawcy polegała na tym, że przed 6.00 stawiał się do „mistrzówki” – pomieszczenia na hali produkcyjnej, zapoznawał się z planem pracy pracowników produkcji, a następnie przebierał się i udawał na halę. Tam, przez 8 godzin, „łapał” czas, tzn. mierzył czas wykonywania poszczególnych czynności. Ok. godz. 13.45 udawał się z powrotem do „mistrzówki” – pakamery i dokonywał podsumowania, które zajmowało mu od 15 do 60 minut. Zdarzało się, że wnioskodawca kończył swoją pracę po godz. 14.00.

Czynności typu dokonywanie podliczeń i zapisów zajmowały wnioskodawcy nie więcej niż 1 godzinę dziennie. Przez pozostały czas, łącznie z sobotami, przebywał na stanowiskach pracy spawaczy, malarzy i kowali w ich środowisku pracy i będąc narażonym na takie same zagrożenia.

Wskazane prace są zaliczane do prac w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A dział XIV pkt 24 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W okresie od 12 sierpnia 1989 r. do 31 grudnia 1989 r. wnioskodawca był zatrudniony w (...) w R. jako spawacz, na budowie eksportowej w D. (ZSRR), w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od 2 do 13 stycznia 1990 r. korzystał z urlopu dewizowego.

Ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym ani do emerytury pomostowej i w okresie do 1 stycznia 1999 r. przepracował więcej niż 15 lat warunkach szczególnych.

W świadectwie pracy z (...) sp. z o.o. w upadłości w D., jako okres pracy w szczególnych warunkach (zamiast w szczególnych warunkach), podano okres od 16 sierpnia 1976 r. do 31 stycznia 2001 r., w tym od 30 listopada 1976 r. do 31 lipca 1997 r. – technik technolog ds. normowania – dozór inżynieryjno-techniczny. M. S. (1) także po 31 lipca 1997 r. wykonywał pracę w charakterze jw.

Decyzją z dnia 18 maja 2020 r. znak: (...) ww. przyznano prawo do emerytury w kwocie zaliczkowej, której wypłatę podjęto decyzją z dnia 13 lipca 2020 r.

W dniu 29 maja 2020 r. wnioskodawca złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniosek o rekompensatę.

Decyzją z dnia 13 lipca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy prawa do rekompensaty z tytułu utraty możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury dla osób pracujących w szczególnych warunkach.

(dowód: akta organu rentowego, dokumentacja – k. 20-21, zeznania świadków: A. P. – k. 15-16, M. Z. – k. 16 i A. W. – k. 17, zeznania wnioskodawcy M. S. (1) – k. 33-34)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niekwestionowaną i tym samym wiarygodną dokumentację złożoną w aktach organu rentowego.

Aspekt wiarygodności posiadają ujawnione w toku postępowania dowody z dokumentów. Ich treść i autentyczność nie budzi wątpliwości, stanowiąc odzwierciedlenie stanu rzeczywistego.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków: A. P., M. Z. i A. W.. Ich wypowiedzi są logiczne, jasne, ukazują w sposób rzetelny okoliczności dotyczące rodzaju pracy M. S. (1) w okresie spornym.

Analogiczny przymiot należy przypisać zeznaniom wnioskodawcy M. S. (1). Wypowiedzi strony były spójne, przekonywujące, a ponadto zgodne z zasadami doświadczenia życiowego i zawodowego. Sąd nie dopatrzył się w nich sprzeczności, przyjmując, że są również zgodne z pozostałym – rzeczowym i osobowym – materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924), rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeśli legitymuje się okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszącym co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (art. 23 ustawy).

Rekompensata jest formą odszkodowania za utratę możliwości nabycia prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów obowiązujących przed 2009 r. dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej (art. 2 pkt 5 ustawy) – por. wyrok SA w Warszawie z 23.04.2018 r. (III AUa 921/16). Przepis art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych reguluje, że rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, natomiast kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed 1 stycznia 1999 r. (art. 173 ustawy emerytalnej). Warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata przysługuje ubezpieczonym objętym systemem zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia (por. także wyrok SA w Łodzi z 25.10.2017 r., III AUa 812/16). Rekompensata, o której mowa w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych, nie przysługuje osobie, która ex lege nabyła prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, chociażby nie złożyła wniosku o to świadczenie i nie uzyskała prawa do niego potwierdzonego decyzją organu rentowego (por. wyrok SN z 16.5.2018 r., III UK 88/17, wyrok SA w Lublinie z 12.2.2020 r., III AUa 499/19 i wyrok SA w Rzeszowie z 19.12.2019 r., III AUa 546/18).

Co do zasady, pracą w szczególnych warunkach jest praca wykonywana przy takim samym oddziaływaniu szkodliwych czynników niezależnie od branży, w jakiej jest świadczona, chyba że właśnie ze specyfiki tej branży wynika szkodliwość i uciążliwość warunków pracy. Jeżeli pracownik w ramach swoich obowiązków był narażony na działanie takich samych czynników, na jakie byli narażeni pracownicy działu przemysłu ujętego w załączniku, i przez co ich praca była uznana za pracę w szczególnych warunkach, to zróżnicowanie sytuacji tych pracowników jedynie z tego powodu naruszałoby zasadę równości w traktowaniu podmiotów (osób) znajdujących się w tej samej sytuacji. Wniosek ten ma istotne znaczenie w sytuacji nadzoru sprawowanego nad pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach, tj. przebywania, w analogicznym jak oni, środowisku pracy.

Prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948 r., które przed 1 stycznia 2009 r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy emerytalnej. Podobnie jak przy ustalaniu tego okresu na potrzeby przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, przy ustalaniu prawa do rekompensaty mogą być uwzględnione tylko okresy, w których praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie zostaną też zaliczone te okresy trwania stosunku pracy, za które wypłacono wynagrodzenie chorobowe lub świadczenia z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Jak ustalił Sąd Okręgowy, prace wskazane i wykonywane przez skarżącego w okresie spornym są zaliczane do prac w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A dział XIV pkt 24 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z tym przepisem do prac w warunkach szczególnych zalicza się: kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Do oddziałów i wydziałów, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, rozporządzenie zalicza m. in prace przy spawaniu; obsługę urządzeń i narzędzi wibracyjnych lub udarowych (Dział XIV pkt. 12 i 18). Takie narzędzia także pracowały na hali produkcyjnej, gdzie nadzór sprawował ubezpieczony, który pełnił stale i w pełnym wymiarze czasu pracy dozór inżynieryjno-techniczny, nadzorując i kontrolując pracę spawaczy. Ww. kontrolował czynności związane ze spawaniem, kuciem i malowaniem elementów stalowych, tj. zajmował się mierzaniem czasu poszczególnych czynności produkcyjnych celem ustalenia prawidłowych norm czasu pracy. Czynności typu dokonywanie podliczeń i zapisów zajmowały wnioskodawcy nie więcej niż 1 godzinę dziennie. Przez pozostały czas, łącznie z sobotami, przebywał na stanowiskach pracy pracowników produkcyjnych wykonujących pracę w warunkach szczególnych, przebywając w ich środowisku pracy i będąc narażonym na takie same zagrożenia. Okoliczności te znajdują odzwierciedlenie w wystawionym świadectwie pracy oraz w zeznaniach świadków i wnioskodawcy.

W przedmiotowej sprawie spór pomiędzy stronami dotyczył tego, czy wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o.o. w D. wykonywał pracę w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W konsekwencji spór sprowadzał się do tego, czy wnioskodawca legitymuje się na dzień 31 grudnia 2008 r. 15-letnim stażem pracy w rozumieniu art. 32 ust. 3 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia. Za taką pracę został uznany w wykazie A dozór inżynieryjno-techniczny. Jednocześnie osoba wykonująca taki dozór nie musi stale przebywać na stanowiskach, gdzie jest wykonywana praca, w zakresie jej obowiązków musi być bowiem przewidziane sporządzanie dokumentacji, planów organizacyjnych i innych czynności, które z reguły nie są czasowo dominujące. Ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie pracy, w której każdy błąd techniczny może narazić na niebezpieczeństwo pracowników i inne osoby, należy uznać za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych (por. wyrok SN z 30.1.2008 r., I UK 195/07). Podobny pogląd zaprezentował SN w wyroku z 4.10.2007 r. (I UK 111/07), stwierdzając, że objęcie nadzorem lub kontrolą także innych prac niż wymienione w wykazie „A” nie wyłącza zakwalifikowania samego nadzoru lub kontroli jako pracy w szczególnych warunkach, jeżeli te inne prace nie są na danym oddziale lub wydziale podstawowe. Czynności te dokonywane były wyłącznie w hali produkcyjnej, w bezpośredniej styczności z osobami, których prace wymienione są w rozporządzeniu. Ubezpieczony nie posiadał wydzielonego na terenie zakładu biura, ale swoje stanowisko miał bezpośrednio w hali produkcyjnej. Nawet czynności związane z dokumentacją wykonywał na terenie hali produkcyjnej.

Wymóg wykonywania pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy odnosi się do ciągłego (nieprzerwanego, stałego) wykonywania pracy w rozmiarze pełnych dniówek na stanowisku objętym wykazem prac w szczególnych warunkach. Wykonywanie różnych prac na różnych stanowiskach w ramach dobowego wymiaru czasu pracy kwalifikuje się jako spełnienie przesłanki wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. W wyroku z 30.3.2017 r. (II UK 41/16) SN wskazał, że praca w ciągu 8 godzin dziennie na różnych stanowiskach jest zaliczana do stażu pracy w szczególnych warunkach, a prace incydentalne nie mają wpływu na taką kwalifikację.

Odnosząc się do treści kwestionowanego świadectwa pracy i świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, w postanowieniu z 10.4.2018 r. (I UK 242/17) SN wskazał, że stwierdzenie przez organ rentowy, że „warunki szczególne stwierdza pracodawca” w sposób oczywisty nie jest przyznaniem faktu wykonywania pracy w

warunkach szczególnych w okresie objętym świadectwem wykonywania prac w szczególnych warunkach (art. 229 KPC) ani nie można z tego wywodzić, że jest to fakt niezaprzeczony przez organ rentowy (art. 230 KPC). Skoro mimo przedłożenia tego świadectwa organ rentowy odmawia prawa do świadczenia, nie uznając wymienionej w nim pracy za pracę w warunkach szczególnych i to właśnie stanowi przedmiot postępowania sądowego, to fakt ten jest między stronami sporny, a ciężar jego udowodnienia (onus probandi) spoczywa na ubezpieczonym, zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 KC.

Należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 9.4.2009 r. (I UK 316/08) w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że pracownik albo ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia – także wówczas, gdy z dokumentu (np. zaświadczenia o zatrudnieniu) wynika coś innego (art. 473 KPC). Należy wprawdzie stwierdzić, że okres zatrudnienia w szczególnych warunkach organ rentowy stwierdza na podstawie wystawianych przez zakład pracy świadectw pracy, jednakże pracownik nie może ponosić ujemnych konsekwencji za niedokładności w określaniu stanowisk pracy przez pracodawcę, albo braku wystawienia stosownych zaświadczeń, jeżeli w sposób niebudzący wątpliwości wykaże wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sąd w toku postępowania zainicjowanego odwołaniem wnioskodawcy nie może zatem ograniczać możliwości udowodnienia, że dana praca wykonywana była w szczególnych warunkach jedynie do świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionych według ustalonego w przepisach wzorca, lecz powinien wszelkimi dostępnymi dowodami, wskazanymi przez strony postępowania, dokonać oceny, czy praca w okresie spornym była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (por. wyrok SN z 15.2.2018 r., I UK 544/16).

Odnosząc się do dokumentacji dotyczącej pracy na budowie eksportowej należy wskazać, że skarżący wykonywał tam pracę spawacza, tj. również pracę kwalifikowaną jako praca w warunkach szczególnych.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż wnioskodawca spełnił wszystkie warunki przewidziane w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych do nabycia prawa do rekompensaty. Z tych też względów – na podstawie art. 477¹⁴ § 2 KPC – Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do rekompensaty od miesiąca złożenia wniosku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 KPC w zw. z art. 108 KPC i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265).